

Hồi 45

Chạm Mặt Tam Hoa

Câu nói nửa chừng của Thiên Lý Phi Hiệp làm cho Tần Quan Vũ nghe như tim mình muốn nhảy ra ngoài lồng ngực...

Xem qua thái độ và con người, nhất định Thiên Lý Phi Hiệp phải là một nhân vật quan trọng thuộc hàng nhất nhì trong Hạ Hầu viên, nhưng sao ông ta lại buông ra một câu nói lạ lùng như thế?

Câu nói của ông ta chẳng phải đã ngầm bảo rằng chàng và Phượng Nghi rất xứng đôi vừa lứa đó sao? Tần Quan Vũ bàng hoàng ngỡ ngàng với không biết bao nhiêu nghi vấn...

Một, nhất định Thiên Lý Phi Hiệp hết sức tôn kính Phượng Nghi. Sự tôn kính này có lẽ dành cho một vị chủ mẫu thì ít, mà dành cho nét hạnh của nàng thì nhiều.

Hai, cứ theo ý của ông ta, thì Hạ Hầu viên chủ có lẽ không xứng lắm với Phượng Nghi. Trong đó có một phần về tuổi tác bất đồng. Và do đó, tuy trung thành với Viên chủ, nhưng đồng thời, ông ta lại cảm cảnh ngang trái của nàng...

Nhưng, bằng vào việc yêu cầu Phượng Nghi trở về, đã nói rõ rằng Thiên Lý Phi Hiệp hết sức tôn kính Hạ Hầu viên chủ. Chỉ có điều là không nghe ông ta đề cập đến sự thịnh nộ của Viên chủ và hậu quả của nó.

Đó là một điều mà làm cho Tần Quan Vũ hơi thắc mắc.

Im lặng một lúc lâu, sau câu lỡ lời, Thiên Lý Phi Hiệp lấy lại sự tự nhiên và hỏi:

- Tần thiếu hiệp định đi đâu?

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Đi bước nào thì kể bước ấy thôi.

Thiên Lý Phi Hiệp gật gật đầu:

- Chắc Tần thiếu hiệp không nói thật với lòng mình rồi. Nhưng không sao, lão phu quả có ý kết giao cùng thiếu hiệp, nhưng có lẽ vì lập trường khác nhau... Và biết đâu, khi gặp lại lần sau, chúng ta sẽ là kẻ thù không đội trời chung? Vạn nhất mà xảy ra chuyện không đẹp

ấy, thì mong thiếu hiệp lượng tình vì chẳng qua lão phu chỉ vâng lệnh hành sự mà thôi, chứ không phải là do bản ý.

Tần Quan Vũ cười một cách tự nhiên:

- Hay lắm, đến lúc ấy sẽ tính sau. Bây giờ xin cáo biệt!

Thiên Lý Phi Hiệp gật đầu:

- Chúc thiếu hiệp gặp nhiều may mắn!

Và chỉ với một cái nhún mình, Thiên Lý Phi Hiệp đã lẫn mất vào rừng rậm.

Sự thắc mắc càng dồn dập đến với Tần Quan Vũ...

Cứ theo ẩn ý của Thiên Lý Phi Hiệp, thì phải chăng Hạ Hầu viên đã bắt đầu nhắm đối phó với chàng?

Nhưng dù sao đi nữa, hiện tại mới là quan trọng. Hiện tại, cô đơn và tịch mịch...

Cũng cảnh núi rừng với ánh trăng bàng bạc này, nhưng lúc này khi đi với Phụng Nghi, Tần Quan Vũ chưa thấy hết sự vắng lặng của nó. Đến bây giờ chàng mới cảm nhận được nỗi cô đơn xâm chiếm lòng mình...

Giữa lúc Tần Quan Vũ đang lè bước chân nặng nhọc với một tâm tình ray rứt thì bỗng nhiên, từ ven rừng phía bên trái vang lên một tiếng quát lạnh lạnh:

- Tiểu tử, nạp mạng!

Tiếp theo đó, một luồng kinh lực như thác đổ chụp tới sau lưng chàng.

Tần Quan Vũ giật mình, lệ làng xoay lại, hai tay cùng vung ra một lượt.

Hai giọng cười khác nữa lại rộn rã vang lên, và hai loạt chưởng phong từ hai phía ập vào khi Tần Quan Vũ vừa xoay mình lại...

Tần Quan Vũ hốt hoảng, chàng biết kẻ ám toán mình có đến ba người nên vội vàng thu chưởng và nhún mình như chiếc pháo thăng thiên, vọt lên cao gần mười trượng.

Nhưng khi thân mình còn lơ lửng trên không, Tần Quan Vũ mới kịp nhận ra hành động đó quả thật là bất lợi vô cùng. Vì tuy có thể tránh khỏi đòn tập kích của họ, nhưng lơ lửng ở trên cao thế này là đã lọt vào thế yếu, mà đối phương rất có thể sẽ thừa cơ hội để tấn công.

Quả đúng như dự liệu, khi Tần Quan Vũ còn ở trên không thì ba ngọn chưởng phong đã từ dưới đất cùng thốc lên một lượt...

Tần Quan Vũ không còn thể đối kháng, chàng vội lộn một vòng trên không rồi mượn đà bắn xéo ra xa.

Khi chân của Tần Quan Vũ chưa đứng vững, thì ba ngọn kinh phong đã ồ ạt tới bên mình. Không còn cách nào khác, Tần Quan Vũ nghiêng rặng thi xuất Huyền Âm thần chưởng...

Bùng! Bùng! Bùng!

Nhiều tiếng dội như sấm nổ vang lên, Tần Quan Vũ nghe như không khi hai bên ép lại, chàng lão đảo thoái lui liên tiếp mấy bước và cảm thấy trước mắt hoa lên như bầy đom đóm.

Một giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, hôm nay kể như là ngày cuối của cuộc đời các hạ rồi đấy.

Cùng một lúc với tiếng quát, một loạt kinh phong như cái nôm sắt từ trên chụp xuống đầu chàng.

Và chàng trầm giọng quát lên:

- Âm toán người không phải là hành động của hảo hán, hãy báo danh đi.

- Khá đấy!

Tần Quan Vũ chú mục nhìn về hướng vừa phát ra tiếng nói. Cách chàng chừng ba trượng là ba thiếu nữ vóc dáng mảnh mai, mình khoác áo đen, đứng giàn hàng chữ nhất trước mặt chàng.

Nhớ lại vụ tập kích vừa rồi, Tần Quan Vũ nhếch môi khinh bỉ:

- Ta chưa từng giết kẻ vô danh, các người hãy báo danh rồi hãy đánh tiếp.

Ba thiếu nữ lừ mắt nhìn nhau dò ý, và một trong bọn trả lời cộc lốc:

- Âm Sát đoàn.

Sực nhớ đến câu chuyện giữa hai tử muội Phượng Hoàng Tiền Phi, Tần Quan Vũ gặng lại:

- Chư vị là Tam Hoa?

Đối phương lộ vẻ kinh nghi:

- A... tại sao ngươi biết?

Tần Quan Vũ cười gằn, không nói gì.

Chàng âm thầm vận dụng chân khí, vì biết rằng nếu họ hợp lực công kích thì chỉ có thể áp dụng Thiên Long Thần Bộ thì mới có thể đối phó được...

Thấy Tần Quan Vũ không trả lời, họ hơi lấy làm lạ là chưa từng thấy chàng có ý định tấn công.

Tần Quan Vũ thấy họ ngẩn ngơ nên hơi nhích lên, gần giọng nói:

- Thế nào, từng người một hay là cả ba cùng ra tay một lúc?

Một trong ba thiếu nữ lạnh lùng:

- Đừng ngạo mạn, ta hỏi tại sao ngươi biết chúng ta là Tam Hoa?

Vừa bị một đòn tập kích, Tần Quan Vũ quyết cho bọn Tam Hoa nếm mùi lợi hại, chàng từ từ nhích lên và gần giọng:

- Không cần nhiều lời, cứ ra tay rồi sẽ biết sau.

- Khoan đã, cứ yên lòng, ngươi đã muốn chết thì sẽ được toại nguyện ngay thôi. Nhưng trong võ lâm đương kim, chưa từng có ai biết đến danh hiệu của Tam Hoa, cho nên ta muốn hỏi rõ nguyên nhân tại sao ngươi biết cái đã.

Tần Quan Vũ lại cười khinh, chàng đưa tay rút soạt thanh Vô Tình kiếm ra và nói rõ từng tiếng một:

- Cái tên Tam Hoa là do đại công chúa của các ngươi, Phượng Hoàng Tiên Phi nói ra đấy.

Cả ba thiếu nữ tái mặt, thoái lui lại vài bước.

Một trong ba nàng gặng hỏi:

- Đại công chúa chúng ta còn nói những gì nữa?

Tần Quan Vũ cười nhạt:

- Nàng bảo rằng ngày chết của Tam Hoa đã đến rồi... tiếp chiêu!

Dứt lời, thanh Vô Tình kiếm trên tay Tần Quan Vũ đã lóe lên trước mặt Tam Hoa...

Bóng nhân ảnh của ba thiếu nữ chợt nhoáng lên, và Tần Quan Vũ vội dừng tay, vì họ đã bao vây ba phía.

Tần Quan Vũ trở mặt ngạc nhiên...

Kinh công của họ quả đã đạt đến mức siêu phàm. Nội lực vừa mới thử rồi, bây giờ đến lượt chứng kiến kinh công, quả nhiên lời nói của Phượng Hoàng Tiên Phi không phải là quá đáng.

Chàng trầm giọng quát lên:

- Tại sao các người không chịu ra tay?

Một trong Tam Hoa lên tiếng:

- Hãy yên lòng, người nhất định sẽ không sống đến ngày mai đâu. Nhưng ta muốn biết đại công chúa của chúng ta còn nói những gì khác nữa?

Tần Quan Vũ không trả lời, nhếch môi khinh khỉnh quay đi...

- Đứng lại!

Một trong ba thiếu nữ lại quát lên.

Tần Quan Vũ bước thẳng đến trước mặt người vừa lên tiếng, ngấn mặt nhướng mày như thách thức.

Thiếu nữ ấy vẫn đứng yên, nói:

- Ta bảo nếu người muốn chết thì không khó đâu. Hừ, người tưởng rằng mang cái ngoại hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ rồi lên mặt ngạo mạn với ai cũng được à? Thật đúng là đại đột. Hãy mau trả lời ta, đại công chúa còn nói những gì nữa?

Tần Quan Vũ cười gằn, khẽ nhích tới và quát lên:

- Tiếp chiêu!

Thanh trường kiếm được vung lên sau tiếng quát, chớp thành một vòng hoa thép ngời ngời.

Một trong Tam Hoa cười nhạt:

- Giỏi lắm! Cho người biết, bản cô nương là Hải Đường Hoa đây.

Lồng trong tiếng quát, Hải Đường Hoa không lùi lại mà còn tiến lên trước. Nàng như một cánh bướm uốn lượn theo đường kiếm của Tần Quan Vũ và năm ngón tay như búp măng bằng ngọc chụp thẳng vào ngực chàng.

Thấy đường kiếm của mình bị vuột, đồng thời lại nghe trước ngực năm ngón chỉ phong xé gió chụp tới, Tần Quan Vũ hốt hoảng vội thi triển Thiên Long Thần Bộ ngay trong đường tơ kẽ tóc của sự sống chết ấy, xoay mình tránh thoát ngón đòn hiểm ác.

Trong cái tránh thần tốc đó, vai của Tần Quan Vũ và vai của Hải Đường Hoa gần như chạm vào nhau, chàng khẽ cười một tiếng lạnh lùng:

- Hải Đường Hoa sắp rụng đây.

Thanh trường kiếm lại được vung lên sau lời nói. Lưỡi kiếm nhoáng lên, tà tà phạt ngang vào vai phải của Hải Đường Hoa.

Quả xứng với danh hiệu Tam Hoa. Hải Đường Hoa nghiêng mình sang bên trái như một cành liễu cong theo chiều gió, và thoáng nghe một tiếng cười gằn, thân ảnh của nàng đã thoát ra ngoài ba trượng.

Hải Đường Hoa đứng thẳng như một pho tượng uy nghi và nhìn vào mặt Tần Quan Vũ bằng sắc bình thản đến lạnh lùng:

- Thì ra Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ chỉ có thế thôi à?

Tần Quan Vũ cảm thấy lửa giận bốc lên hừng hực, bỗng nhiên một tiếng quát vang lên từ xa:

- Tam Hoa, không được hành hung.

Tiếp theo tiếng quát, ba bóng hồng phóng đến như ba chiếc cầu vồng.

Tần Quan Vũ giật mình ngẩng mặt...

Ba hồng y thiếu nữ lập thành một vòng vây khiến chàng lọt vào giữa. Nhưng, chỉ có một điều lạ là lưng họ quay về phía chàng, mặt thì đối diện với Tam Hoa.

Vì vậy, Tần Quan Vũ chỉ thấy được vóc thân thon nhỏ dịu dàng, và suối tóc chảy xuống bờ vai như cuộn mây óng ả.

Hải Đường Hoa kinh hãi kêu lên:

- Khổng Tước tử tử, tam vị đến đây làm gì?

Thiếu nữ có tên là Khổng Tước cũng ngỡ ngàng, hỏi lại:

- Hải Đường Hoa, sao chư vị lại làm thế?

- o O o -